

Rudolf Steiner

VI. Škola Šartreská

Dornach, dne 13.července 1924

Milí přátelé

mezi duchovními podmínkami vývojovými, které vedly k anthroposofickému hnutí, a jsou jaksí z duchovní strany obsaženy v karmě anthroposofického hnutí, uvedl jsem dva vnější příznaky. To, co se projevuje ve vzniku katechetiky, ve vzniku katechismu a jeho otázkami a odpověďmi, což vedlo k víře, která nenavazuje bezprostředně na duchovní svět, - a ve zexoterizování mše, která ve svém celku také vzhledem k transsubstanciaci a přijímání byla učiněna přístupnou všem lidem, i nepřipraveným, ztratila tedy povahu starého mystéria. V těchto dvou pozemských událostech se odehrálo to, co potom v pozorování duchovního světa vedlo k tomu, aby se v duchovním vývoji docela určitým způsobem připravilo to, co se mělo státí duchovním zjevením na rozhraní devatenáctého a dvacátého století, duchovním zjevením, které je přiměřené době, jaká musela přijíti po události Michaelově a jak musela přijíti v době, kdy uplynula stará, temná epocha Kali-yugy a měla vzejíti lidstvu nová doba. Dnes musíme připojit něco třetího. A teprve když předvedeme před své duše tyto tři duchovní podmínky pro každý duchovní vývoj v přítomné době a budoucnosti, tyto tři duchovní podmínky, které byly s to, aby shromáždily jistý počet lidí již dříve, než sestoupili do fyzického světa v poslední třetině devatenáctého století nebo na rozhraní devatenáctého a dvacátého století, teprve když poznáme tyto podmínky, bude možno pochopiti jednotlivé mimokarmické události, které splynuly v průběhu životů, které jsou spolu spjaty v anthroposofickém hnutí.

Zvláštní způsob poměru k přírodě a způsob poměru k duchovnu, jak je dnes vypěstován ve vysokém stupni, pochází vlastně teprve z doby, která začala teprve ve čtrnáctém a patnáctém století. Před tím byl zvláště poměr lidstva k duchovnu podstatně jiný. Lidé blížili se Duchu ne v pojmech a ideách, nýbrž v zážitcích, které pronikaly – třebaže jemně a slabě – ale přece pronikaly k duchovnu.

Když dnes mluvíme o přírodě, máme bezpodstatné, mrtvé abstraktum. Když mluvíme o Duchu, máme něco neurčitého, co nějak předpokládáme ve světě, co vkládáme do abstraktních idejí a pojmů. Tak tomu nebylo v době, kdy duše, které se dnes scházejí s touhou po duchovnosti, měly svou směřodatnou předcházející inkarnaci, a v této předcházející směřodatné inkarnaci naslouchaly tomu, co jim měli říci poznávající vůdcové lidstva pro potřeby jejich duše.

Jedná se zde o věk, který sahá až do sedmého, osmého předkřesťanského století, kdy právě ještě máme jemnou souvislost lidské duše s duchovním světem, prožívání duchovního světa samého, kdy poznávající lidé byli také v živém styku s duchovním světem. A tu máme potom tento věk, který začíná od sedmého, osmého století a trvá potom až k velkému obratu ve čtrnáctém a patnáctém století, kdy ony lidské duše, které spoluprodělaly v prvních křesťanských stoletích na Zemi ještě ten věk, který jsem líčil, byly v životě mezi smrtí a novým narozením.

Ale ačkoli neexistovala bezprostřední souvislost s duchovním světem od šestého, sedmého, osmého století, tedy přece, řekl bych, zachránilo se určité vědomí této souvislosti ještě v jednotlivých školách. V jednotlivých školách mluvilo se ještě tak, jak se mluvilo v oboru poznání v prvních křesťanských stoletích. A potom bylo dobře možno, že jednotliví lidé, vyvolení, ze způsobu, jak se mluvilo o duchovním světě, získali vnitřní podněty, ale aspoň v určitých dobách pronikli do duchovního světa. A stále existovala jednotlivá místa, kde se učilo tak, že dnes není již možno učinit si o tom způsobu nějakou představu.

Ve dvanáctém, třináctém století dospělo to vlastně teprve ke konci, a tu, řekl bych, vproudilo to posléze do významné básně, ve které to pro lidské prožívání dospělo ke konci, do Dantovy Božské komedie – Comedia Divina. V tom, co leží před vznikem této Božské komedie, jest podivuhodná kapitola lidského vývoje z toho důvodu, že zde spolupůsobí neustále činnost vycházející odtud, ze Země a činnost vycházející z nadzemských oblastí. To obojí neustále splývá, poněvadž lidé na Zemi ztratili zčásti souvislost s duchovním světem, poněvadž u těch lidí, kteří žili nahoře a tuto souvislost zde na Zemi ještě byli prožili, vyvolával pohled na zemské události zvlášť bolestnou náladu. Oni viděli zapadat to, co na Zemi ještě sami prožívali, a plnili duchem, spiritualizovali z nadsmyslného světa individuality ve smyslovém světě, aby přece jen tu a tam vytvořily ještě místo pro pěstování toho, co jest souvislost člověka s duchovností.

Ujasněme si – již jsem to zde před léty naznačil – jak bylo křesťanství přijímáno až do sedmého, osmého století jakožto dozívání předkřesťanského zasvěcení na místech, která stále existovala jako vznešená místa poznání, jako dozvuky mystérií. Zde bylo to takové, že lidé byli nejprve nikoli vyučováni, ale tělesnou a duchovní výchovou, směřující k duchovnu, připravováni na okamžik, kdy se jim mohlo dostat jemné pohlédnutí na duchovnost, která se může zjevovati v lidském okolí na Zemi. Potom obrátil se jejich pohled ven na říše nerostů, rostlinstva, na všechno, co žije ve zvířecí a lidské říši. A potom oni viděli, jak auricky vyrůstají a zase z vesmíru jsou oplodňovány duchovně-elementární bytosti, které žily všude v přírodě.

A potom především se jim objevila jakožto bytost, kterou oslovovali jako jiného člověka, jenže právě jako bytost vyššího druhu, potom objevila se jim bohyně Příroda. Byla to bohyně, kterou – nemohu říci: tělesně, ale duševně viděli před sebou v plném lesku. Lidé nemluvili o abstraktních přírodních zákonech, ale mluvili o tvořivé síle bohyně Přírody všude v přírodě.

Tato bohyně byla proměnou staré Proserpiny. Byla to tvořivá bohyně se kterou se určitým způsobem spojoval ten, kdo měl hledati poznání, která se mu zjevovala z každého nerostu, z každé rostliny, z každého zvířete, která se mu zjevovala z oblaků, z hor a z pramenů. O této bohyni lidé pociťovali, že jest pomocnicí toho Božstva, o kterém mluví evangelia, že jest výkonnou božskou mocí. (*)

A když potom takový člověk, který usiloval o poznání, byl touto Bohyní dostatečně vyučen o nerostech, rostlinách, zvířatech, když byl uveden do živých sil,

/ *Viz vedoucí Pannu v „Chymické svatbě Kristiana Rosenkreuze“ pozn. BH/

pak poznával od ní povahu čtyř živlů: země, vody, vzduchu, ohně. A poznával, jak se vlní a tkají v říši nerostů, zvířat a rostlin tyto konkrétně po světě se rozlévajících čtyři živly: země, voda, vzduch a teplo.

A člověk cítil, jak sám je vetkán svým éterickým tělem do tkaniva země s její tíží, vody s její oživující silou, vzduchu s jeho silou cítění probouzející, ohně s jeho silou Já zapalující. Do toho se člověk cítil vetkán. To pociťoval jako dar vyučování bohyně

Přírody, následnice, proměny Proserpiny. A aby žáci nabyli tušení o tomto živém spojení s přírodou Bohem naplněnou, božskou substancí obsahující, aby pronikli až ke tkaní a životu živlů, o to učitelé dbali.

Potom, když žáci byli tak daleko, byli odvedeni do soustavy planet. A učili se, jak ve znalosti soustavy planet podává se zároveň znalost lidské duše: Poznávej, jak oběžnice na nebi putují a poznáš, jak tvá vlastní duše ve tvém nitru působí, tká a žije. To bylo před žáky stavěno.

A pak byli žáci přivedeni k tomu, co bylo nazýváno Velký Oceán. Ale tento Oceán bylo kosmické moře, které vedlo od planet, od oběžnic dále ke stálícím. Potom pronikali žáci do tajemství Já tím, že mohli poznávat tajemství světa stálíc. Dnes je zapomenuto, že existovalo takové vyučování, ale takovému vyučování zde bylo. A takovéto živé poznání pěstovalo se až do sedmého, osmého století v místech, která byla následníky mystérií. A jako nauka, jako teorie bylo to nyní pěstováno dále až na rozhraní čtrnáctého a patnáctého století, o kterém jsem tak často mluvil. A můžeme sledovat na jednotlivých místech, kde byly takovéto nauky pěstovány, jak tyto staré nauky žily dále, třebaže za největších obtíží, třebaže téměř vyprchalé, že zbyly pojmy a ideje, ale přece jen tak živé pojmy a ideje, že mohly v jednotlivých lidech ještě podnítit pohled ke všemu tomu o čem jsem mluvil.

Tak existovala ve století jedenáctém, ale hlavně ve století dvanáctém a trvala až do století třináctého vlastně podivuhodná škola, ve které byli učitelé, kteří dobře věděli, že v předcházejících staletích byli žáci přiváděni k prožívání duchovna. Byla to velká škola v Šártrech (* Chartres), ve které splynuly všechny názory, které byly vyšly z té duchovní životnosti, kterou jsem líčil.

Do Šartrů, kde se dnes ještě nacházejí ona podivuhodná díla mistrovská, architektonická, tam přišel především paprsek živé ještě moudrosti Petra z Compostelly, který působil ve Španělsku, který pěstoval ve Španělsku křesťanství povahy živě mysterijní, které ještě mluvilo o pomocnících Kristově: Přírodě, které mluvilo ještě o tom, že teprve tehdy, když tato příroda uvede člověka do živlů, do světa Planet, do světa hvězd, že teprve tehdy stane se zralým, aby poznal – zase nemohu říci v tělesné podobě, ale v podobě duševní – sedm pomocnic, které před lidskou duší předstupovaly ne v abstraktních kapitolách teorie, ale jako živé bohyně: Gramatika, Rhetorika, Aritmetika, Geometrie, Astronomie, Música. Žáci poznávali je jako živé božsko-duchovní postavy.

O takovýchto živých postavách mluvili ti, kdo byli kolem Petra z Compostelly. Nauky Petra z Compostelly, ty zářily do školy v Šártrech. V této škole učil například velký Bernard ze Šartrů, který nadchl vždycky své žáky, když jim sice již nemohl ukázat bohyni Přírodu, nemohl sice již ukázat bohyně sedmi svobodných umění, ale který mluvil o nich s takovou živostí, že před žáky byly aspoň vykouzleny obrazy fantazie.

/*Chartres, město ve Francii, 80km na jihozápad od Paříže/pozn.BH/

Zde učil Bernardus Sylvestris, který v mocných líčeních dával před žáky vznikati tomu, co bylo starou moudrostí. Zde učil především Jan ze Šartrů, který mluvil o lidské duši přímo grandiosně inspirovaným způsobem, zde rozvíjel tento Jan ze Šartrů, kterého nazývali také Jan Salisbury, zde rozvíjel Jan Salisbury názory, ve kterých se vyrovnával s Aristotelem, s aristotelismem. Zde bylo působeno na zvláště vynikající žáky tak, že získali názor o tom, že na Zemi nemůže již býti taková nauka, jaká byla v prvních křesťanských stoletích, že zemský vývoj toho již nemůže snést. Zde se vykládalo žákům, že existuje staré, téměř jasnovidné poznání, ale to, že dohaslo. Jest možno jenom ještě věděti o dialektice, rhetorice, astronomii, astrologii,

ale nelze již vidět Bohyně sedmi svobodných umění, neboť musí působit dále Aristoteles, který již ve středověku byl vyspělý na pojmy a ideje páté kultury poatlantské.

A s inspirující silou vstúpilo se to, čemu se učilo takto ve škole Šartreské potom do řádu z Cluny, bylo to zesvětšeno v tom, co Řehoř VII., opat z Cluny, opat Hildebrand, který se potom stal papežem jakožto Řehoř VII, zavedl v církvi. Ale s neobyčejnou čistotou pěstovala se tato nauka dále ve škole v Šartrech. A dvanácté století skvěje se těmito naukami. A byl zde zvláště jeden člověk, který nade všechny ostatní vynikal a který, řekl bych, v určité ideové inspiraci učil v Šartrech tajemství sedmi svobodných umění v jejich souvislosti s křesťanstvím: Alanus z Lille. Alanus z Lille, ten přímo rozohňoval žáky v Šartrech ve dvanáctém století. On nahlédl dobře do skutečnosti, že v příštích stoletích nemůže již Zemi sloužiti to, čemu se učí takovýmto způsobem, neboť byl to nejen platonismus, byla to nauka o mysterijním zření doby předplatonské, jenže toto zření bylo přijalo do sebe křesťanství.

A ty, u kterých předpokládal porozumění, učil Alanus z Lille již za svého života, že teď musí po nějakou dobu na Zemi působiti aristotelsky zabarvené poznání, musí působit v ostrých pojmech a ideách, neboť jen tak může připravit, co v pozdější době musí jako duchovnost znovu přijít.

Zdá se to mnohému dnešnímu člověku, čte-li tehdejší literaturu, suchým, ale není to suché, jestliže můžeme pohlédnout na to, co stálo před dušemi těch, kdo v Šartrech učili a působili.

I v básnictví, které ze Šartrů vycházelo, působí živě toto cítění spojitosti se živými bohy sedmi svobodných umění. A v básni „Bitva sedmi umění“ (Bataille des sept Arts“), která má pronikavý vliv na toho, kdo ji může chápat, cítíme dech, duchovní dech sedmi svobodných umění. To všecko působilo ve dvanáctém století.

Hleďte, to všechno žilo ještě tehdy v duchovní atmosféře, to všechno se ještě určitým způsobem uplatňovalo. To všechno mělo ještě mnoho příbuzného se školami, které existovaly ještě v severní Itálii, v Itálii vůbec a ve Španělsku, ale vedly velmi chudý život. Ale vstúpilo se to živě, řekl bych, do různých proudů na Zemi. A ke konci dvanáctého století bylo mnoho z toho na univerzitě Orleánské, kde byly pěstovány pozoruhodné nauky tohoto druhu, kde existovalo mnohé z inspirace školy Šartreské. A pak jednoho dne se stalo, že zde dole v Itálii jistý vyslanec prodlévající předtím ve Španělsku, stojící pod vlivem mohutného historického dojmu, dostal jakýsi sluneční úpal a pod vlivem tohoto jemného slunečního úpalu stalo se v něm všechno to, co ve své škole přijal jako přípravu, mohutným zjevením, kde viděl to, co mohl člověk vidět pod vlivem živého principu poznání, kde viděl mocně se vypínající horu se vším, co v ní žije jakožto nerosty, rostliny a zvířata, kde se objevila bohyně Příroda, kde se objevily živly, kde se objevily planety, bohyně sedmi svobodných umění, kde potom vystoupil Ovid jako vedoucí učitel, kde ještě jednou stálo před duší člověka to mohutné, co často stálo před lidskou duší v prvních křesťanských stoletích: bylo to vidění Brunetta Latiniho, které potom přešlo na Danteho a ze kterého vyplynula Danteho „Komedie“.

Ale něco jiného nastalo pro všechny ty, kdo působili v Šartrech, když procházeli branou smrti a prošeďše jí, vstoupili do duchovního světa. Byl to významný duchovní život, který vedl Petr z Compostelly, Bernard ze Šartrů, Bernard Silvestris, Jan ze Šartrů Salisbury, Henri d'Andeli (který napsal báseň „Bitva sedmi umění“), ale zvláště život Alana Z Lille. Ten napsal svým způsobem spis „Proti kacířům“ (Contra Hereticos) a tím obrátil se proti kacířům na základě starého nazírání v křesťanském smyslu, ale právě na základě nazírání duchovního světa.

A nyní všechny tyto duševní individuality, které jako poslední ještě působily v dozvucích staré viděné moudrosti, jasně viděné moudrosti, nyní vstoupily do duchovního světa, do toho duchovního světa, kde právě byly, připravující se na zemský život nejdůležitější duše, které měly brzy sestoupit do zemského života, aby působily v tom smyslu, jak se pak muselo působit, aby byl proveden obrat, který nastal ve století čtrnáctém a patnáctém.

Máme zde duchovní život, milí přátelé. Poslední veličiny školy v Šartrech přišly právě do duchovního světa. Ty individuality, které zahájily vysoký rozkvět scholastiky, byly ještě v duchovním světě. A jedna z nejdůležitějších výměn idejí za kulisami lidského vývoje odehrávala se na počátku patnáctého století mezi těmi, kdo ještě starý nazírající platonismus vynesly ze školy Šartreské vzhůru do nadmyslového světa a mezi těmi, kdo se připravovali, aby snesli dolů aristotelismus, jakožto velký přechod pro přivodění nové duchovnosti, která v budoucnosti měla vproudit do vývoje lidstva. Tu se stala dohoda, že právě tyto individuality, které pocházely ze školy Šartreské, pravily k těm, které se právě chystaly sestoupit do smyslově-fyzického světa a ve scholastice pěstovat aristotelismus jakožto správný živel doby: „Pro nás není zatím možno na zemi působit neboť Země není nyní taková, aby pěstovala poznání v této životnosti. Co jsme ještě mohli pěstovat jakožto poslední nositelé platonismu, to musí teď být vystřídáno aristotelismem. My zůstaneme zde nahoře.“

A tak tedy zůstali duchové z Šartrů v nadmyslovém světě, aniž až dosud vstoupili do směrodatné inkarnace. Ale spolupůsobili mocně při utváření oné grandiozní imaginace, která byla utvářena v první polovině devatenáctého století, o které jsem mluvil. Oni působili v plném souhlase s těmi, kdo nejprve s aristotelismem sestoupili na zem. A byl to zvláště řád dominikánský, který obsahoval individuality, které, řekl bych, stály v takovéto nadmyslové smlouvě s duchy ze Šartrů, kteří s nimi jaksi smluvili: „My sestoupíme dolů, abychom pěstovali poznání v aristotelismu dále. Vy zůstanete nahoře. Na Zemi se prozatím nemůže dařit platonismu. Shledáme se s vámi znova, až se vrátíme a až se bude připravovat doba, ve které, až Země prodělá scholastický vývoj aristotelismu, bude možno zase společně s duchy ze Šartrů rozvíjet budoucnost.“

Mělo to hluboko sahající význam, že například Alanus z Lille – jak se nazýval za pozemského života – seslal z duchovního světa jednoho žáka, kterého v duchovním světě dobře vyučil, aby právě všechny rozpory, které mohly existovat mezi platonismem a aristotelismem, seslal na zem, ale seslal tak, aby ze scholastického principu tehdejší doby mohla vzniknout harmonie. A tak bylo zvláště ve třináctém století působeno k tomu, aby mohla splynout práce těch, kdo byli na zemi třeba v šatě dominikánů, s působením těch, kdo zůstali v duchovním světě, protože nemohli prozatím najít zemská těla, aby jimi projevíli svoji zvláštní duchovnost, která nemohla dospět k aristotelismu.

A tak vzniklo ve třináctém století podivuhodné spolupůsobení mezi tím, co se dalo na zemi a tím, co z hůry se sem vlévalo. Lidé, kteří působili na zemi, nebyli si často vůbec vědomi tohoto spolupůsobení, ale za to tím více ti, kdo působili na onom světě. Bylo to živé spolupůsobení. Můžeme říci, že mysterijní princip vystoupil do nebes a dal svým slunečním paprskům padat dolů na to, co působilo na zemi.

Šlo to až do jednotlivostí a můžeme to zvláště na jednotlivostech sledovat. Alanus z Lille, ten ve svém vlastním zemském vývoji mohl jakožto učitel v Šartrech jít jen tak daleko, že v určitém věku svého života přijal šat cisterciácký, stal se knězem tohoto řádu. A v cisterciáckém řádu našly v tehdejší době útulek ještě poslední řádová cvičení, probouzející platonský světový názor společně s křesťanstvím.

Způsob jak Alanus z Lille seslal svého žáka, vyjadřuje se v tom, že poslal tohoto

žáka, aby zahájil v dominikánském řádu úlohu, která měla přejít na aristotelismus. Přechod, který zde byl, vyjádřil se zevně zvláště pozoruhodným příznakem. Onen – řekl bych – nadzemský žák Alana ab Insulis nosil nejprve šat cisterciáků, ale zaměnil jej za šat dominikánů. Zde máme individuality, které nadsmyslově-smyslovým způsobem spolupracují během třináctého století a ještě až do čtrnáctého století, směrodatné pozdější scholastiky a jejich žáky, lidské duše dlouho spolu spjaté, ale ty spojené také s velkými duchy školy v Šartrech.

Zde máme, řekl bych, onen velkolepý, mohutný světově-dějinný plán, který směřoval k tomu, aby ti, kdo nemohli sestoupit na zem k aristotelismu, byli uchováni v duchovním světě nahoře, aby čekali, až ti druzí to, v čem byli tak úzce spojeni s čekajícími, budou moci na zemi dále pěstovat pod vlivem ostrých pojmů a idejí pocházejících z aristotelismu.

Bylo to skutečně jako rozhovory vzhůru a dolů, z duchovního světa k fyzickému, ze zemského světa k duchovnímu světu v tomto třináctém století. Do této duchovní atmosféry mohlo působit jen pravé rosikrucianství.

A potom, když vyřídili jaksi svoji úlohu na zemi ti, kdo byli sestoupili dolů, aby dali impuls aristotelismu, pak byli také tito vyneseni do duchovního světa, pak bylo v duchovním světě působeno společně, řekl bych, mezi platoniky a aristoteliky. A kolem nich scházely se potom ony duše, o kterých jsem mluvil, duše z obou skupin, jak jsem to uvedl.

Máme tedy do karmy antroposofického hnutí jaksi vplývající daleko rozšířené žakovstvo Šartreské a k tomuto žakovstvu životem se připojující všechny ty duše, které šly právě jedním nebo druhým z těch dvou proudů o kterých jsem zde v posledních dnech mluvil – velký kruh, neboť v tomto kruhu žijí mnozí, kdo dnes ještě nenašli cestu k anthroposofickému hnutí. Ale je tomu již tak, že v těch přemnohých zážitcích se připravovalo to, co je dnes v oblasti anthroposofie.

Něco pozoruhodného nastalo například řádu cisterciáckému, když Alanus ab Insulis (Alanus z Lille) přijal šat cisterciácký, stal se cisterciáckým knězem se svým platonismem. To zůstalo vlastně, řekl bych, lpět na cisterciáckém řádu. A mohu říci – neboť proč by se v takových souvislostech jaké se zde musejí vykládat nemohli učinit také malé osobní poznámky, které nemohly vyplynout přímo do „Běhu života“ – musím říci, že to, co mne mělo naučit mnohým souvislostech v tomto směru – jiné souvislosti vyplynuly z docela jiných směrů – ale to, co mne přivedlo ke mnoha souvislostem bylo, že vlastně až k době weimarské nemohl jsem se ve svém životě zbavit pohledu na cisterciácký řád a přece jsem byl neustále jaksi držěn dále od cisterciáckého řádu. Vyrůstal jsem takřka ve stínu cisterciáckého řádu, který má důležitá sídla kolem Wiener Neustadtu. Řádový kněžský cisterciácký byli ti, kdo vychovávali většinu mladých lidí v krajině, ve které jsem vyrostl. Cisterciácké řádové roucho měl jsem neustále před sebou: bílá kutna, bílý hábit s černou – říkáme tomu štola – s černou páskou kolem pasu. A kdybych měl podnět mluvit o takových věcech v „Běhu mého života“, tedy bych řekl, že všechno, všechno bylo vlastně připraveno k tomu, abych prodělal ne to vzdělání, které jsem prodělal na reálce ve Wiener Neustadtu, nýbrž abych prodělal vzdělání na gymnasiu. Ale to bylo tehdy ještě cisterciácké gymnasium. A byly to podivuhodné síly, které mne přitahovaly i zároveň držely vzdáleného.

A zase celý kruh mnichů, kteří na vídeňské universitě poslouchali theologii, který byl kolem Marie Eugenie delle Grazie, skládal se z cisterciáků. Nejintimnější theologické rozpravy, nejintimnější rozhovory z kristologie měl jsem s cisterciáky. Chci tu jenom naznačit, protože to do jisté míry koloruje pohled na dobu dvanáctého století, kdy výkvět ze Šártru svítil v řádu cisterciáků, neboť v pozoruhodné učenosti cisterciáků,

kteřá je tak poutavá, žilo přece jen dále, třebaže porušeným způsobem něco z kouzla šartreského. Nejdůležitější okolnosti o nejrůznějších věcech byly probádány cisterciáky, které jsem dobře znal. A nejdůležitější byly mě ty věci, kde jsem mohl říci: Je to sice nemožné, že by se zde byli inkarnovali ti, kdo byli žáky ze Šartrů, ale poskytovalo to pohled, že mnohá z individualit, které souvisely se školou Šartreskou, se na krátká období, mohu-li to tak nazvat: inkorporovala do takovýchto lidí, kteří nosili šat cisterciácký. Mohl bych říci, že tenkou stěnou odděleno působilo na zemi dále to, co bylo připraveno v nadsmyslnu tím způsobem, jak jsem to popsal a co potom vedlo k velké přípravě v první polovině století devatenáctého. A skutečně něčím nanejvýš pozoruhodným byl mně onen rozhovor, který jsem uvedl v „Má cesta životem“ o bytosti Kristově, který jsem vedl s jistým řádovým knězem cisterciáckým ne v domě, ale při odchodu z domu delle Grazie, který byl veden skutečně ne z dnešního dogmatického theologického stanoviska, nýbrž ze stanoviska neo-scholasticismu, který byl veden s plným zahloubáním do toho, co zde jednou bylo s aristotelským konturováním pojmů, ale také s platonským prozářením. Co zde mělo vzniknout v anthroposofii, to již prosvítalo, třebaže tajemným způsobem, časovými událostmi, prosvítalo ne ovšem lidskou duší, zapřaženou do toho nebo onoho proudu konfesijního nebo sociálního, ale tím, s čím tato duše souvisí jako s velkými duchovními proudy, které přece jen na Zemi působí. A bylo skutečně možno vidět, jak ve mnohém z toho, co zde působilo v nejrůznějších oborech v jednotlivých lidech od počátku věku Michaelova až do uplynutí Kali-yugy, jak Duch času mluvil zde tak, že toto mluvení bylo přivoláváním anthroposofického zjevení. Bylo možno vidět vzcházet živoucím způsobem tuto Anthroposofii jako bytost, která se musela zrodit, ale která spočívala jakoby v mateřském lůně v tom, co škola Šartreská připravovala na Zemi z prvních křesťanských století a co potom našlo své další pěstění v nadsmyslnu a ve spolupůsobení s tím, co na Zemi působilo dále v aristotelsky zabarveném hájení křesťanství.

Potom povstalo z těch podnětů, které nacházíme v díle Alana z Lille „Proti kacířům“ něco takového jako „Souhrn víry katolické proti pohanům“ Tomáše Akvinského. A tak vznikl potom onen rys doby, který vidíme ze všech těch obrazů, kde dominikánští církevní učitelé šlapou nohama po Averhoovi, Avicennovi atd., čímž je vyobrazeno živé hájení duchovního křesťanství, ale zároveň přechod do živlu intelektuálního. Nemohu, milí přátelé, stavět před vás teoretizujícím způsobem něco, co je světem skutečností, neboť jakýmkoli teoretizováním by věci pobledly, byly zbaveny intenzity. Chtěl bych postavit před vaše duše skutečnosti, skutečnosti, ze kterých máte pocítit na co padne zrak, chceme-li pohlédnout na ty duše, které před svým nynějším zemským bytím prodělaly duševní život mezi smrtí a novým narozením tak, že na Zemi pak dostaly touhu po anthroposofii.

Ve světě působí nejprotichůdnější názory, aby daly celek. A teď působí ty duše, které ve dvanáctém století působily ve velké škole Šartrské a ty, které s nimi byly spojeny jedním z největších společenství – ale v nadsmyslném světě na počátku století třináctého – teď působí duchové z Šartrů s těmi, kteří s nimi potom spojení pěstovali aristotelismus, lhostejno zda-li jedni působí zde na Zemi, zda druzí nemohou ještě na Zem sestoupit – teď působí společně usilujíc o nový duchovní věk pro zemský vývoj. Teď jde jim o to shromažďovat duše, které jsou s nimi odedávna spojeny, shromažďovat duše se kterými může být založen věk duchovní, aby v poměrně krátké době nějakým způsobem přivodily v civilizaci jdoucí jinak do záhuby možnost, aby společně působily v zemských inkarnacích duchové ze Šartrů z dvanáctého století a s nimi spojení duchové z třináctého století, aby mohli spolupracovat v zemském životě, aby mohli společně působit, aby znovu pěstovali duchovnost uvnitř

civilizace, směřující jinak do rozkladu, do zániku.

Úmysly, které jsou dnes pěstěny, řekl bych, ne na Zemi, nýbrž mezi nebem a zemí, řekl bych, úmysly chtěl jsem vám tím charakterizovat. Zhloubte se do toho, co leží v těchto úmyslech a budete mít na svou duši působící pozadí toho, co v popředí musí mít proudění lidských duší dohromady v anthroposofickém hnutí.

Více zde: <http://christian-rosenkreutz.webnode.cz/novinky/vi-skola-sartreska/>

Vytvořte si vlastní stránky zdarma: <http://www.webnode.cz>